

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci navrhovateľa: **A. U.**, štátny príslušník Pakistanu, *zastúpený Mgr. V. J.*, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU- 2506-9/PO-Ž/2006 zo dňa 8. februára 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 37/2007- 35 zo dňa 24. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Saz 37/2007-35 zo dňa 24. septembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-2506-9/PO-Ž/2006 zo dňa 8. februára 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení

niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Pakistanu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd predmetným rozsudkom nepripustil rozšírenie návrhu, predneseného na pojednávaní dňa 24.9.2008, ktorým sa navrhovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia aj v časti neudelenia azylu a vrátenia veci odporcovi na ďalšie konanie.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 27.03.2007 domáhal zrušenia rozhodnutia v časti o neudelení doplnkovej ochrany a rozhodnutia o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu, keďže pripustením rozšírenia návrhu o preskúmanie napadnutého rozhodnutia aj v časti neudelenia azylu by došlo k predĺženiu lehoty na podanie opravného prostriedku z 30 dní (§ 21 ods. 1 zákona o azyle) na viac ako 1 a ½ roka, krajský súd za použitia ustanovenia § 95 ods. 2 OSP toto rozšírenie nepripustil. Zároveň uviedol, že ak by aj rozšírenie pripustil, musel by v tejto časti návrh odmietnuť ako oneskorene podaný.

Krajský súd teda preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného opravného prostriedku, t.j. v časti neudelenia doplnkovej ochrany a rozhodnutia odporcu o neexistencii prekážok jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného právneho predpisu.

Stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany, nakoľko nebolo preukázané, že by navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle), ktorým je uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo vážne individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti jeho osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Krajský súd uviedol, že navrhovateľ sa domáhal poskytnutia doplnkovej ochrany z dôvodu existencie manželstva s občiankou SR, pričom takýto dôvod nekorešponduje so žiadnym zákonným dôvodom udelenia doplnkovej ochrany. Krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany ani podľa § 13b zákona o azyle (na účel zlúčenia rodiny), pretože manželka navrhovateľa je slovenskou štátnou občiankou a teda nie je cudzinkou, ktorej bol azyl, resp. doplnková ochrana poskytnutá. Na základe uvedeného dospel krajský súd k záveru, že navrhovateľov dôvod je účelovým.

K rovnakému záveru dospel aj ohľadne výroku odporcu o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. Krajský súd sa stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Pretože existencia manželstva navrhovateľa s občiankou SR nie je dôvodom na poskytnutie doplnkovej ochrany a ani dôvodom pre existenciu prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, krajský súd rozhodnutie odporcu v napadnutej časti potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Navrhovateľ vyčítal nedostatočnosť odôvodnenia rozsudku, najmä vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že bol prenasledovaný kvôli politickým názorom a členstvo v strane PPP. Z rozsudku krajského súdu nie je podľa navrhovateľa zrejmé, prečo tieto skutočnosti nie sú dostatočným dôvodom pre udelenie doplnkovej ochrany. V tejto súvislosti poukázal na svoju výpoveď pred krajským súdom, v ktorej uviedol, že jeho dvaja bratraci boli zabití práve členmi strany PML-N, čo môže doložiť úmrtnými listami svojich bratrancov. Spochybňujúce tvrdenia odporcu, že existujú rozpory v jeho tvrdeniach o jeho členstve v strane PPP rovnako môže podložiť členským preukazom tejto strany.

Navrhovateľ vyčítal krajskému súdu, že nezobral do úvahy jeho tvrdenia o tom, že čelil útokom zo strany príslušníkov PML-N, obrátil sa na políciu, tá nekonala a viac sa o problém nezaujímala.

Navrhovateľ s poukazom na správy o krajine pôvodu, ktoré predložil na pojednávaní ako aj s poukazom na správy, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí odporca, vyjadril nespokojnosť s ich vyhodnotením zo strany krajskému súdu, ktorý podľa neho riadne neodôvodnil, prečo hrozby, ktorým čelil nie sú dostatočné na udelenie doplnkovej ochrany.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ ako jediný dôvod svojej žiadosti o udelenie azylu uvádzal, že sa na území SR oženil so slovenskou štátnou občiankou, ktorá má dve maloleté deti ešte z predchádzajúceho manželstva a on tu chce s ňou ostať žiť. To bol teda dôvod, ktorý odporca posudzoval a námietku navrhovateľa, uplatnenú v opravnom prostriedku, že sa nezaoberal politickým dôvodom navrhovateľa (pretože čelil problémom zo strany sympatizantov strany PML-N, pričom sám bol členom strany PPP), považoval za účelovú.

K námietke navrhovateľa ohľadne neudelenia doplnkovej ochrany odporca poukázal na to, že navrhovateľ nie je manželom cudzinky, tak ako to predpokladá zákon o azyle (§13b ods. 1 písm. a/), preto poskytnutie doplnkovej ochrany z tohto dôvodu nebolo možné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.03.2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a) zákona o azyle (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu 9a).

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade

žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Keďže navrhovateľ opravným prostriedkom napadol len tú časť rozhodnutia odporcu, ktorá sa týkala neudelenia azylu a rozhodnutia o neexistencii prekážky jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu, krajský súd nepochybil, keď preskúmal rozhodnutie odporcu len v tejto časti, rovnako nepochybil, keď rozšírenie návrhu, ktorým sa domáhal preskúmania rozhodnutia odporcu aj v časti neudelenia azylu, nepripustil. Na správnosť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v podrobnostiach odkazuje, pričom odvolací súd považuje za dôležité zdôrazniť, že z ustanovenia § 21 ods. 1 zákona o azyle vyplýva, že proti rozhodnutiu ministerstva o neudelení azylu možno podať opravný prostriedok na súd do 30 dní od jeho doručenia, pričom pripustením rozšírenia takéhoto návrhu by došlo k neprípustnému predĺženiu lehoty na podanie opravného prostriedku, a tým k porušeniu zásady koncentrácie žaloby, resp. opravného prostriedku, ktorou je ovládané správne súdnictvo.

Odvolacie námietky navrhovateľa týkajúce sa nesprávneho zistenia skutkového stavu veci ohľadne existencie podmienok pre udelenie azylu a nesprávneho právneho posúdenia odporcom, resp. krajským súdom boli vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ opravným prostriedkom túto časť

rozhodnutia odporcu nenapadol a krajský súd dôvodne návrh na rozšírenie návrhu nepripustil, **irelevantné**.

Preto sa odvolací súd pri preskúvaní rozsudku krajského súdu zamerlal na námietky navrhovateľa, ktoré sa týkali výrokov o neudelení doplnkovej ochrany a neexistencie prekážok administratívneho vyhostenia.

K námietkam navrhovateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci odporcom a krajským súdom, odvolací súd považuje za dôležité uviesť, že odporca zdôvodnil rozhodnutie o neposkytnutí doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky nepreukázaním zákonných dôvodov v zmysle § 13a a 13b zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií zo Správy o praktikách v oblasti ľudských práv v krajine, vydanéj Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 25.2.2004 a 8.3.2006), z ktorých vyhodnotil a popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 12.01.2007 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl je skutočnosť, že sa dňa 03.04.2006 oženil so slovenskou štátnou príslušníčkou, ktorá má dve maloleté deti z predchádzajúceho manželstva, chce tu s ňou ostať žiť. Zároveň uviedol, že mal tolerovaný pobyt na území SR, ktorý mu nebol predĺžený, chce sa vyhnúť vyhosteniu, má manželku, s ktorou sa riadne oženil.

Na otázku, čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu uviedol, že sa obáva problémov so sympatizantmi strany PML-N, s ktorými mal problémy v obci pred opustením krajiny pôvodu. To bolo aj predmetom predchádzajúceho konania, keď sa neúspešne domáhal udelenia azylu z politických dôvodov.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR. Navrhovateľ napokon ani opravným prostriedkom rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu nenapadol, preto sa dôvodne krajský súd zaoberal iba rozhodnutím odporcu v časti o neudelení doplnkovej ochrany a rozhodnutím o neexistencii prekážky jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov do Pakistanu.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že odporca rozhodol správne, keď po zvážení skutkového stavu veci nenašiel dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13a zákona o azyle, pretože navrhovateľove dôvody nepovažoval za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny vystavený reálnej hrozbe bezprávia, nakoľko z jeho výpovede vyplynulo, že proti nemu nie je vedené trestné konanie, nebol väznený, nemal žiaden problém so štátnymi orgánmi krajiny pôvodu, nebol vystavený mučeniu, neľudskému zaobchádzaniu alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa nemusí obávať žiadneho ohrozenia, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne bezprávie, pretože z pohľadu uvedených skutočností žil v krajine pôvodu bez akýchkoľvek problémov.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, ktorý správne vyhodnotil neexistenciu podmienok pre udelenie doplnkovej ochrany podľa § 13b zákona o azyle za účelom zlúčenia rodiny, pretože ako správne konštatoval, v prípade navrhovateľa sa nejedná o manžela cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a zákona o azyle, nie je slobodným dieťaťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a do 18 rokov veku a taktiež nie je rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.

Napokon odvolací súd sa stotožnil aj s názorom krajského súdu, ktorý správne vyhodnotil neexistenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia. V prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade jeho návratu do krajiny by bol ohrozený jeho život alebo sloboda z dôvodov uvedených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov. Krajský súd sa stotožnil s uvedenými závermi odporcu, pritom zdôraznil, že vyslovenie toho, že v zmysle § 58 zákona o pobyte cudzincov sa na navrhovateľa nevzťahuje zákaz vyhostenia nie je príkazom na jeho vyhostenie, je iba vyslovením možnosti vyhostenia a je vecou príslušného správneho orgánu, či k použitiu tohto inštitútu pristúpi.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany, resp. dôvody pre rozhodnutie o existencii prekážky jeho administratívneho vyhostenia.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa ohľadne nesprávneho vyhodnotenia bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, najmä pri posudzovaní dôvodov pre neudelenie

doplnkovej ochrany, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležité uviesť, že vyhodnocovanie nebezpečenstva vážnej ujmy, ktorá je predpokladom pre udelenie doplnkovej ochrany je na úvahe odporcu. Ten vychádza zo skutkových okolností konkrétneho prípadu zistených v priebehu azylového konania a z informácií o krajine pôvodu žiadateľa.

Odporca sa v danom prípade otázkou, či navrhovateľovi v prípade návratu do krajiny pôvodu hrozí nebezpečenstvo vážnej ujmy zaoberal a dospel k záveru, že žiadnym z dôvodov v zákone o azyle taxatívne uvedených ohrozený nie je. Krajský súd jeho záver aproboval. Vychádzal pritom zo skutočností zistených už v rámci posudzovania existencie azylovo relevantných dôvodov, zameraných na posúdenie existencie hrozby vážneho bezprávia v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu.

Odvolací súd navyiac uvádza, že zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f) zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd pritom poznamenáva, že informácie o krajine pôvodu, na ktoré sa navrhovateľ odvolával v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu odkazovali na všeobecnú situáciu v krajine pôvodu bez toho, že by navrhovateľ preukázal, že by tieto skutočnosti mali spojitosť s dôvodmi, pre ktoré žiadal o medzinárodnú ochranu a bez toho, že by bolo zrejmé, ako sa môžu týkať priamo jeho osoby.

Odvolací súd dospel k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do krajiny pôvodu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite

zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil. Rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona považovať za zákonné a rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 12. marca 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová